

DOBROBĚŽNÍK MEZI SVĚTY

Marek Jelínek

Dobroběžník mezi světy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Marek Jelínek

Dobroběžník mezi světy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DOBROBĚŽNÍK
MEZI SVĚTY

MAREK JELÍNEK

 PRESS

2019

PRVNÍ KONTAKT	5	V KALKATĚ NA AMBASÁDĚ	45
JAK JSEM SE STAL		PŘEKVAPENÍ	
Z IDIOTA GURUEM	9	JMÉNEM BANGLADĚŠ	46
VÁRÁNASÍ	13	ŠŤASTNÝ	50
STOJÍ ZA TO POZNAT SVĚT	17	BARUN	54
JSEM V NEPÁLU	21	SLUM A ŠKOLA	56
K ANNAPURNÁM	22	TY, INDRU	60
MANÁSLU	26	I AM NOT FROM GERMANY...	63
NAHOŘE	30	SBOHEM	67
ČITVANSKÁ LOVE STORY	33	V LAOSU!	71
NA INDICKÝCH HRANICÍCH	37	LUANG PRABANG	75
BENGÁLSKO –		A ZASE TEN VLADIMIR	76
TAK TROCHU JINÁ INDIE	41	MNICHOVÉ	79

SAMOTA	83	KINGDOM OF THAILAND	136
JULIE A DOBROSRDCE	87	SETKÁNÍ	140
KDE JSOU MÉ PLAVKY?	91	JINÉ THAJSKO	144
HRANIČNÍ PŘECHOD	96	V HASIČÁRNĚ	147
LAM	100	DÍKY, ČEŠI!	151
U MOŘE	106	RAKETOVÝ MNICH	155
NÁHODY PRO MĚ NEEXISTUJÍ	109	MALAJSIIE	156
INSTANTNÍ NUDLE	113	UVĚDOMĚNÍ	160
V NHA THRANGU	114	V KUALA LUMPUR	164
JÁ TI DÁT DCERU ZA ŽENU	120	PŘED CÍLEM	168
KAMBODŽA	124	SINGAPUR	172
NEMÁM RÁD HADY	128	NA LÁVCE	176
ANGKOR VAT	132	MAPA	182

S.R.D.

वीरियो स्क्रा म

ORTLIEB

1831

Sprite

PRVNÍ KONTAKT ¹

„Jsi hinduista?“ zvědavě se mě tážou dva kluci z davu nashromážděného kolem mě.

„Ne.“

Druhý hned: „Tak jsi buddhista?“

„Ne.“

Ten první zase: „Jsi muslim?“

„Ne.“

„Jsi křesťan!!!“ vítězoslavně vykřikne.

„Ne, nejsem.“

Oba sklopí zrak na mou koloběžku a přemýšlejí, co jsem tedy zač. To horoucí peklo tady v Indii je opravdu vražedné a já mám co dělat, abych vůbec udržel stabilitu na koloběžce. Všude víří prach, každou chvilku mám sucho v puse a jediné, co chci, je v klidu a o samotě se napít vody. Je tu tolik lidí a všichni jen koukají.

„Ty fakt nevěříš v žádného boha?“ udiveně se ještě jednou ptá jeden z kluků.

Přece nic není v mém životě náhodné. Věci se dějí vždy z nějakého důvodu, ať už je jakýkoliv. Všechno je vlastně takový bůh. Pouštím se do krátkého monologu v angličtině. Říkám jim podstatná jména jako flowers, trees, love... Vytahuji ze své malé řídičkovky dřevěné srdíčko, které si vždy s sebou беру na cesty, a ukazuji jim ho. Tohle je pro mne bůh. Najednou se jim rozjiskří oči. Když je vidět to porozumění z jejich strany, rozhodnou se dělat mi doprovod ještě dalších pět kilometrů. Pak jsme se rozloučili.

Indie mě překvapuje a zdá se, že já překvapuji Indii, protože ani ne hodinu po tom, co jsem absolvoval rozhovor na téma víra a láska, někdo na mě zase křičí.

„Heeej, my jsme z indické CNN, zastav,“ volají na mě dva lidé na motocyklu, který se mě snaží přibrzdit na silnici vedoucí ven z města.

„Cože?“ Zastavuji a nechápavě se na ně dívám. Jeden drží v ruce velkou kameru a druhý mikrofon. Je mi jasné, že neblufují. Uprostřed Ágry tedy probíhá rozhovor, o kterém svět ještě nikdy neslyšel, ale brzy se o něm dozví, aspoň tady v Indii. K mému překvapení a úžasu probíhá celý v hindštině. Když jsem pobídnut, abych do kamery a na mikrofon něco řekl, mé oči sklouzávají ke koloběžce. Snažím se celou tuhle komickou situaci zachránit velmi jednoduchou angličtinou, že na tomhle jedu z Nového Dillí až do Singapuru a ani nevím, jak dlouho mi to potrvá. Mohutnými gesty jim ukazují, jak asi velkou cestu se chystám absolvovat. Periferně sleduji, že se kolem nás vytvořil hlouček zvědavých Indů, kteří se snaží svou hlavu nacpat přímo do objektivu, aby si užili pět minut slávy. Musím podotknout, že se jim to vcelku daří. Tak trochu mi to připadá jako fotbalový zápas, kdy se mě soupeř snaží přehlavičkovat v přímém souboji o balón a pomalu mě strhává dolů k zemi.

Netuším, o čem tahle reportáž vůbec bude, zato jsem si jistý, že to bude asi pěkná legrace, až se na to někdo podívá.

Musím jet dál. Brzy bude tma, je čas hledat nocleh.

JAK JSEM SE STAL Z IDIOTA GURUEM ²

Větrák nad mou hlavou krájí dusno na malé kousíčky do absolutního ticha. Jsem kousek za Ágrou v malé víscce v jednom hliněném domku a vůbec by mě nenapadlo, že za malou chvíli by se to nějak mělo změnit. Pohodlně, bezstarostně usínám.

Můj spánek přerušuje rytmickým klepáním na dveře Dhiraj, kluk, který mi nabídl u sebe doma v zemědělské usedlosti nocleh. Ujal se mě po tom, co mě spatřil sedícího bezmocně na obrubníku před Tádž Mahalem, jak civím do mapy a hledám nějaký úkryt. Jestliže mě něco na cestování baví, tak jsou to přesně tyhle chvíle. Momenty, kdy to naprosto nečekáte, cítíte se vyčerpaní, unavení a najednou se zčistajasna objeví váš hero (hrdina), který vás zachrání.

„Mareeeeeek, otevři dveře... Musíme vypadnout.“

To už sahám na kliku a pootevřu dveře. Dhirajova mokrá hlava se na mě směje, zatímco za ním vidím šlehat blesky na obloze. Všechno to tady padá, střechy, stromy, vrata, zdi. Je to docela síla. Jaktože mě to neprobudilo?

Noc přečkáme ve sklepení.

Ráno, jako by se nic nestalo, vše běží zas klidným tempem. Lidé mají úsměv na tváři. Nefunguje elektřina, voda neteče a není kde spát, protože ta místnost, ve které jsem spal, přestala být místností k noclehu. Tropická bouřka je tropická bouřka a nikdo to tu příliš neřeší.

Na dvorku Dhirajova máma a sestra sbírají holýma rukama kravská lejna, ta pak uplácávají do lavoru a následně suší na slunci na střeše. Jsem v obležení kravských lejn a uprostřed těch kravských lejn je postel. Ta stejná postel, na které jsem spal včera do doby, než jsem se musel evakuovat. Ahaaa... Znamená to tedy, že dnes budu spát i s krávami na dvorku? Musím říct, že Indové mají vskutku vytříbený smysl pro humor.

„To jako vážně mám dneska spát s krávami pod širým nebem?“

„Mareeeek, no problem, dneska nebude pršet,“ utěšuje mě Dhiraj. A tak jsem tu noc skutečně přespal pod širým nebem na posteli mezi krávami a jejich exkrementy.

Ještěže jsem se naučil základní hindská slovíčka, a tak mu můžu aspoň v jeho mateřštině poděkovat. To první je *dhanyawaad* (děkuji) a to druhé je *atu*. Děti tady na vesnici na mě tak volají a v doslovném překladu to znamená, že jsem idiot. Tak jim říkám „I'm not atu“ a oni se zase začnou smát a opakovat „atu, atu, atu“.

Všichni z vesnice, jeden po druhém, se na mě chodí dívat a ptát se, jestli mi něco nechybí nebo jestli něco nepotřebuji. Přichází i malý klučina s drobnou květinou v ruce, kterou mi podává. Cítím se docela dojatý, protože jsem ještě od nikoho nedostal kytku, proč taky? Ale tady to funguje všechno úplně jinak.

Když se celá vesnice dozví o tom, odkud jsem přijel a na čem, plácají mě po zádech a říkají, že jsem *guru guru*. Spravedlnost ještě existuje a já cítím mírnou satisfakci. Při setmění se krajinou line z reproduktorů typická Hindi hudba, vycházejí hvězdy a až teprve teď mi to dochází. Marku, vítejte v té pravé Indii.

VÁRÁNASÍ 3

Otevřu oči a nade mnou starý klasický větrák. Žádné bílé mráčky ani modré nebe, prostě jenom větrák. Dobrá tedy. Místo zvuků ráje slyším troubení klaksonů. Pokojem se rozlévá vlhkost tak, že stropy chytají zelenou barvu. Indie se mnou nemá slitování a bůh Šiva se se mnou moc nepáře.

Po denní přestávce jsem vcelku pohodlně dojel do Fatehpuru. Přespím na zemi na karimatce místní ubytovny, kde mi krysy chtějí ochutnat batohy. Ráno se vzbudím na šestou hodinu s tím, že do Iláhábádu to mám sto dvacet kilometrů a z něj do Váránasí také sto dvacet kilometrů. To vypadá na prima den, a když nedojezu do prvního jmenovaného města, v půli cesty někde přespím.

Vyjedu a najednou projíždím vesnicemi, kde vlaje zelená vlajka s bílým půlměsícem a ženy mají na sobě černou burku... Páni, jsem ještě v Indii? Projíždím muslimskými vesnicemi. O hudební kulisu se starají amplióny, zavěšené na stromech. Linou se z nich modlitby. Silnice se drolí, tachometr ukazuje padesát stupňů a mně došla voda. Není kam se schovat do stínu. Kdybych zastavil v nějaké vesnici na doplnění vody, znamenalo by to, že se kolem mě zase vytvoří dav lidí, který bude žádat vysvětlení. A já na tohle teď nemám energii. Jsem psychicky a dnes i fyzicky úplně vyždímaný. Rychle zastavuji na kraji jedné vesnice, kupuji vodu – drobné si nech. Jenže hned se ke mně hrne dav lidí s turbany a šátky na hlavách. Kluci, dneska ne! A tak rychle utíkám. Oni za mnou. Proboha, to je opravdu šílené. Normálně před těmi lidmi ujíždím na koloběžce.

Znovu se koukám do mapy. Iláhábád devadesát kilometrů. Tady si stan rozdělat skutečně nemůžu. Ještě je poledne. Proklínám se, nadávám, co můžu, padesát stupňů! Co já tady proboha dělám? Zjišťuji, že když dorazím do města s názvem Kunda, což je asi „jen“ třicet kilometrů, mohl bych být z nejhorsího venku. Tam se mi nakonec povede dorazit v šest hodin večer. Ale když už jsem takhle rozjetý, pokračuji dál na Iláhábád. Co mám taky dělat? Nastává tma. Ochlazení na třicet dva stupňů je vysvobození a já v půl deváté večer přijíždím do Iláhábádu. Do Váránasí zbývá sto dvacet kilometrů. Chci tam být co nejdřív, a tak to ženu dál. Pohání mě touha vidět a zažít to posvátné město, které je tolik odlišné od ostatních měst v této zemi.

V půl šesté ráno se probouzím jak jinak než na zemi, na střeše jedné posilovny uprostřed malého města v polovině cesty směrem Váránasí.

Kdo by to kdy řekl, že se ocitnu s koloběžkou v nějaké indické tělocvičně, z níž třeba jednou vzejde profesionální kulturista. V Indii se dá sehnat přespání snad opravdu všude.

Nedá se nic dělat, slunce se nemilosrdně dere na obzor, musím jet. Jaké to překvapení, když v šest hodin ráno vidím ty samé kluky, co mě včera hezky přivítali, jak jsou seřazení jeden vedle druhého a chtějí se se mnou rozloučit. Indie mi zase hraje na city.

Teplota vody v lahvi je tak akorát na to, abych s ní někomu zalil kafe. Tachometr ukazuje čtyřicet šest stupňů, zbývá mi ještě šedesát kilometrů ke Ganze ve Váránasí. Má vysmátá grimasa polevuje a postupně se mění na tragikomický výraz. Jsem připraven na katastrofický scénář. Po pěti kilometrech konečně vidím stánek, kde mají vodu! Prosedím tam dobrou hodinu a jsem zralý na ručník. Vždyť jsem přece blízko, na ukazatelích vzdálenosti do Váránasí je místo sta kilometrů už jen třicet osm. To nějak doploužím. S vypětím všech sil v půl šesté večer konečně vjíždím do města.

Chytám druhou mízu. Kličkuji mezi rikšami, když mě jeden z rikšů zpozoruje a s otevřenou pusou nabourá do protijedoucího kolegy. Vzniká kolaps. Můj pot stéká po tváři, ale tohle už si nenechám vzít. Ganga je na dosah.

Má navigace se zbláznila a mluví na mě hindersky. Kruhový objezd dávám třikrát dokola, než vyjedu tím správným výjezdem. Semaforey v tomhle městě slouží jen jako dekorace a každý si tu jezdí, jak chce. Vyhýbám se koňskému spřežení, motocyklistům, chodcům, žebrákům, pánovi, co jede na oslovi, mrtvému psovi, kravám, co si lehly doprostřed silnice, zbrusu novému Hyundai, pojízdným stánkům s cukrovou třtinou... Pane jo, to je lidí!

Asi napoštěté konečně zabočuji do té správné ulice a vzápětí vidím řeku. Ganga! Jsem v cíli. Hotovo. Najednou se zastavil čas a já se s úžasem koukám do dále na ten ruch kolem řeky. Nechávám se pohltit atmosférou a dvě hodiny prosedím na schodech. Tak jsem přece jenom tady.

